

prima instanță - (Judecătoria Hîncești) E. Bulat

instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) V. Pruteanu, A. Gavrilița, L. Popova

ÎNCHEIERE

05 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Valentina Manic,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Valentina Manic
împotriva Consiliul raional Hîncești cu privire la anularea actului administrativ,
restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu,
repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016, prin care a
fost respins apelul declarat de Valentina Manic și menținută hotărârea Judecătoriei
Hîncești din 20 noiembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La 04 septembrie 2015 Valentina Manic a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliul raional Hîncești, solicitând anularea deciziei nr. 03/16 din 07
august 2015, restabilirea în funcția de șef al Direcției Generale Finanțe Hîncești,
încasarea din contul Consiliului raional Hîncești a despăgubirii în sumă de 50 000 lei
pentru prejudiciul moral cauzat și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 07 august 2015 Consiliul raional Hîncești a
adoptat decizia nr. 03/16 „Cu privire la eliberarea din funcție a șefului Direcției
Generale Finanțe Hîncești”, prin care s-a respins cererea Valentinei Manic cu privire la
eliberarea din funcție prin transfer, cu încetarea raportului de serviciu în temeiul art. 62
alin. (1) lit. d) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și
statutul funcționarului public, începând cu 07 august 2015.

Consideră reclamanta că decizia în menționată a fost adoptată cu abateri de la
procedura prevăzută de Legea nr. 436 privind administrația publică locală din 28
decembrie 2006.

În acest sens, susține că punctul 3 al deciziei a fost adoptat cu încălcarea
prevederilor art. 18 din legea enunțată, astfel încât pe ordinea de zi a ședinței
Consiliului raional Hîncești a fost inclusă chestiunea privind soluționarea cererii
Valentinei Manic de eliberare din funcția de șef a Direcției Generale Finanțe Hîncești
prin transfer în funcția de inspector principal în cadrul Inspectoratului Fiscal de Stat, pe
când Consiliul raional Hîncești a decis încetarea raporturilor de serviciu în legătură cu

survenirea circumstanțelor prevăzute de art. 62 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, deși o asemenea chestiune nu era inclusă pe ordinea de zi.

Astfel, invocă reclamanta că Consiliul raional Hîncești era obligat să soluționeze cererea sa și să adopte o decizie privind acordul sau dezacordul cu privire la eliberarea din funcție prin transfer, pe când a soluționat o chestiune care nu era introdusă pe ordinea de zi, iar problema în cauză fusese lipsită de un aviz sau un raport a comisiilor specializate a consiliului.

Totodată, reclamanta consideră că decizia Consiliului raional Hîncești nr. 03/16 din 07 august 2015 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 436 privind administrația publică locală din 28 decembrie 2006, care prevede expres că problemele de pe ordinea de zi a ședinței consiliului local se examinează de către aceasta dacă sunt însoțite de avizul sau raportul comisiei de specialitate a consiliului.

Prin urmare, afirmă că este evident faptul că decizia sus menționată a fost adoptată cu încălcarea procedurii impuse de Legea nr. 436 privind administrația publică locală din 28 decembrie 2006, care reglementează mecanismul de adoptare a deciziilor.

La 29 octombrie 2015, în cadrul ședinței de judecată, reclamantul a depus cerere de completare a acțiunii, solicitând suplimentar încasarea salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, începând cu 14 august 2015, reieșind din salariul lunar în mărime de 6 125 lei. (f.d. 60)

Prin hotărîrea Judecătorei Hîncești din 20 noiembrie 2015 s-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Valentina Manic împotriva Consiliul raional Hîncești cu privire la anularea deciziei nr. 03/16 din 07 august 2015 a Consiliul raional Hîncești, restabilirea în funcția de șef al Direcției Generale Finanțe Hîncești, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, încasarea prejudiciului moral în mărime de 50 000 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 2 600 lei.

Ne fiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, la 23 noiembrie 2015 Valentina Manic a contestat-o cu apel, solicitând casarea hotărîrii Judecătorei Hîncești din 20 noiembrie 2015 și emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Valentina Manic și s-a menținut hotărîrea Judecătorei Hîncești din 20 noiembrie 2015.

La 17 februarie 2017, Valentina Manic a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016 și a hotărîrii Judecătorei Hîncești din 20 noiembrie 2015, cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului, a invocat că instanțele de judecată inferioare au încălcat normele de drept material și au apreciat arbitrar probele, iar concluziile acestora sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Totodată, menționează recurenta că toate argumentele invocate pe parcursul examinării cauzei nu au fost luate în considerare de instanțele de judecată, care au evitat să se expună în privința lor.

Astfel, consideră că actul administrativ contestat a fost adoptat contrar procedurii prestabilite de lege.

Mai invocă reclamanta că, potrivit art. 24 alin. (3) Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, la examinarea în instanța de contencios administrativ a cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pârâtului, însă, instanța de fond la soluționarea cauzei a aplicat în mod greșit prevederile art. 118 alin. (1) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 05 decembrie 2016 (f.d. 173), iar la materialele dosarului nu este anexată dovada legală de recepționare a acesteia, recursul depus de Valentina Manic la 17 februarie 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de

apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CtEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Valentina Manic nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Valentina Manic se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari